

ความรู้ความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19

ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

Knowledge and understanding affecting the preventive behaviors of the Coronavirus 2019 (COVID-19) of the people of Doi Lan Sub-district, Mueang District, Chiang Rai Province

นางสาวอังคณา ชัยปิ่นคำ

นักศึกษาระดับปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง ความรู้ความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจการป้องกันโรคโควิด 19 ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 และศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความรู้ความเข้าใจกับพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 กลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย จำนวน 400 คน ทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ Anova กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.5 พบว่า

1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย อยู่ในระดับปานกลาง ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ หลังจากไอ จามแล้ว ควรรีบล้างมือให้สะอาดทุกครั้งด้วยสบู่หรือแอลกอฮอล์เจล เพื่อกำจัดเชื้อโรคไม่ให้แพร่กระจาย สำหรับความรู้ในเรื่องผู้ติดเชื้อโควิด 19 จะเริ่มแพร่เชื้อทำให้คนอื่นติดได้เมื่อเริ่มมีอาการไขแล้ว มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

2. พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย มีการปฏิบัติเป็นส่วนมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ ไม่ใช้ของใช้ร่วมกับผู้อื่น เช่น ผ้าเช็ดมือ แก้วน้ำ และหลอดดูดน้ำ เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมเมื่อรู้สึกว่าจะไอ จาม แล้วไม่มีทิชชู จะใช้มูมข้อคอกปิดปาก และจุ่มก้นเองก่อนไอ หรือจามทุกครั้ง มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด

4. การทดสอบสมมติฐาน พบว่า ความรู้ความเข้าใจการป้องกันโรคโควิด 19 ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 อย่างนัยสำคัญทางสถิติ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ : ความรู้ความเข้าใจโรคโควิด 19, พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19

ABSTRACT

The study of factors affecting passenger car battery purchasing in Chiang Rai province was aimed to study factors affecting passenger car battery purchasing in Chiang Rai province and to study factors affecting more passenger car battery purchasing purchase decision in Chiang Rai Province. Samples were 400 customers in Chiang Rai province who used to buy passenger car batteries using simple sampling method. The researchers collected the data manually and

analyzed using computer program. The statistics used in this research were percentage, mean, standard deviation and Chi-Square at 0.05 statistically significant.

The study showed that overall, the consumers valued the factors that affect the passenger car batteries purchasing at the highest level in all aspects as following : product, price, marketing promotion and the distribution channel.

The consumer behavior of passenger car battery purchasing was found that most used GS brand battery without refilling distilled water. Battery was maintenance and checked once or twice a year either by self-care or service center. Consumers often changed batteries 2-4 years/time. In the past 3 years, replacement battery was cost 2,001 to 3,000 baht.

For the factors contributing to the decision to purchase passenger car battery in Chiang Rai province were increased. Overall, personal factor and the marketing mix factor increased the purchasing behavior of passenger car battery in Chiang Rai province, statistically significant at the 0.05 level

Keywords : factors affect purchase, car battery.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การแพร่ระบาดของไวรัสโควิด 19 ตั้งแต่ช่วงต้นปี 2020 ได้ส่งผลกระทบต่อมวลมนุษยชาติในทุกระดับ การใช้มาตรการล็อกดาวน์ในหลายประเทศเพื่อยับยั้งการระบาดทำให้ผู้คนไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ ก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนชีวิตความเป็นอยู่อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน อีกทั้งยังสร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงในวงกว้าง (วิจัยกรุงศรี, 2563) สำหรับประเทศไทยพบผู้ป่วยติดเชื้อไวรัสโควิด 19 รายแรกวันที่ 8 มกราคม 2563 เดินทางจากประเทศจีน และเกิดการแพร่ระบาดเป็นวงกว้างจากประชากรภายในประเทศด้วยกัน รัฐบาลกำหนดมาตรการเร่งด่วนในการควบคุมและป้องกันโรคโควิด 19 และเมื่อสถานการณ์แพร่ระบาดมีความร้ายแรงมากขึ้น รัฐบาลจึงประกาศใช้พระราชกำหนดบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 และออกข้อกำหนดตามความในมาตรา 9 แห่งพระราชกำหนดในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 และมาตรา 11 แห่งพระราชกำหนดบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 เพื่อควบคุมสถานการณ์และจำกัดพื้นที่การแพร่ระบาด (ฐานเศรษฐกิจ, 2563)

ช่วงการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ที่ผ่านมา ธุรกิจในประเทศไทยต่างได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อม เนื่องจากโควิด 19 เป็นโรคเกิดใหม่ ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างยั่งยืนในหลายพฤติกรรมของคนในประเทศ ในส่วนของการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคโควิด 19 เป็นตัวทำให้เกิดความเครียด ความกลัว ไวรัสชนิดนี้มีการแพร่เชื้ออย่างรวดเร็วกับไข้หวัดใหญ่ การติดเชื้อจากละอองของเสมหะจากการไอ ระยะของการสัมผัสเชื้อและมีอาการประมาณ 5 วัน แต่มีช่วงอยู่ระหว่าง 2 ถึง 14 วัน เนื่องจากความไม่แน่นอนเกี่ยวกับกลไกการส่งผ่านเชื้อโควิด 19 จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประชาชนประเทศไทยมีการติดเชื้อจากพฤติกรรมเสี่ยง การใช้ชีวิตประจำวันที่ขาดการระมัดระวัง ขาดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง และพฤติกรรมในการดูแลตนเองที่ไม่ถูกวิธี เช่น ผู้ที่เดินทางกลับมาจากประเทศที่มีการระบาดของโรค การไม่ปฏิบัติตัว

ตามคำแนะนำของกระทรวงสาธารณสุข ไม่สวมหน้ากากอนามัย ไม่ล้างมือเมื่อหยิบจับสิ่งของต่างๆ การใช้สิ่งของส่วนตัวร่วมกับผู้อื่น บ่งชี้ให้เห็นว่าประชาชนบางส่วนยังขาดการรับรู้ ความรู้ความเข้าใจที่ดีที่ถูกต้อง ส่งผลทำให้การแพร่ระบาดของโรคมีการเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ (กรมควบคุมโรค, 2564)

รูปแบบการใช้ชีวิตแบบ New Normal หลังวิกฤตโควิด 19 สิ่งแรกที่ได้เห็นได้ชัดเจนที่สุด คาดว่าทุกคนต้องเกี่ยวข้องโดยตรงก็คือ รูปแบบการใช้ชีวิตที่ต้องเปลี่ยนแปลงเข้าสู่สิ่งที่เรียกว่าความปกติใหม่ หรือ New Normal เป็นวิถีชีวิตที่ทุกคนต้องสวมใส่หน้ากากอนามัยทุกครั้งเวลาออกจากบ้าน ไปยังสถานที่ต่างๆ ก็ต้องมีการตรวจวัดอุณหภูมิและคอยทำความสะอาดฆ่าเชื้อตลอดเวลา การทำงานจะเน้นการทำงานที่บ้าน (Work From Home) มีการประชุมผ่านระบบออนไลน์มากขึ้น ที่ผู้คนจำนวนมากต้องมาอยู่รวมตัวกันอาจได้รับความนิยมนลดลง รวมถึงโรงภาพยนตร์และมหรรรรมกีฬาที่มีความแออัดมีการจำกัดจำนวนผู้เข้าชมอย่างมีนัยยะสำคัญ ในช่วงแรกหลังจากเริ่มมีการผ่อนคลายมาตรการต่างๆ การรับประทานอาหารต้องนั่งห่างกัน 1-2 เมตร ต้องมีระยะห่างทางสังคม หรือ Social-Distancing (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2564) และแน่นอนว่าความระมัดระวังในชีวิตประจำวันและเหตุการณ์ที่ได้กล่าวไปแล้วจะยังคงอยู่กับเราจนกว่าจะค้นพบยาหรือวัคซีนที่ใช้ป้องกันการเกิดโรคโควิด 19 อย่างมีประสิทธิภาพ และต้องมีปริมาณเพียงพอกับคนทั้งโลก

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นจึงศึกษาและสำรวจความรู้ความเข้าใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาพัฒนาความรู้ความเข้าใจ วิธีการปฏิบัติตน อย่างถูกวิธีเพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ในตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

จำนวน 3 ข้อ คือ 1) เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด 19 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 และ 3) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความรู้ความเข้าใจกับพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

นิยามศัพท์เฉพาะ

โควิด 19 หมายถึง โรคติดต่อซึ่งเกิดจากไวรัสโคโรนาชนิดที่มีการค้นพบล่าสุด ไวรัสและโรคอุบัติใหม่นี้ไม่เป็นที่รู้จักเลยก่อนที่จะมีการระบาดในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน

ความรู้ความเข้าใจ หมายถึง สิ่งที่เกิดจากการจดจำ การได้ยิน การมองเห็น ประสบการณ์ สถานการณ์และสภาพแวดล้อม เกี่ยวกับโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ซึ่งบุคคลแต่ละบุคคลจะมีระดับความรู้ความเข้าใจจากสิ่งที่ได้รับมาไม่เหมือนกันมาจากปัจจัยด้านบุคคลและด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจของแต่ละบุคคล

พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 หมายถึง การกระทำ หรือกิริยาอาการที่แสดงออกทางร่างกาย ความคิด หรือความรู้สึกเพื่อตอบสนองต่อโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ขอบเขตของการวิจัย

เนื้อหาของการวิจัย 1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบล ดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย 2) พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบล ดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย การศึกษารั้งนี้ในช่วงระยะเวลา 3 เดือน คือ เดือนพฤษภาคม – กรกฎาคม 2565 และศึกษาในพื้นที่ตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบล ดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
2. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
3. เป็นแนวทางในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชน ตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
4. เป็นแนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้ 1) แนวคิดความรู้ความเข้าใจ ทฤษฎี การรับรู้ และความตระหนัก 2) แนวคิดพฤติกรรม 3) ความรู้โรคโควิด 19 และ 4) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

นารีมะห์ แวปูเตะ และคณะ (2564) ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมการป้องกันโรคจากไวรัสโคโรนา 2019 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามากกว่าร้อยละ 80 มีความรู้ การรับรู้ ทักษะคิด รวมไปถึงพฤติกรรมการป้องกันโรค ในระดับสูง ส่วนด้านความรู้เกี่ยวกับโรค การรับรู้ โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรค และทัศนคติในการป้องกันตัวเองจากโรค มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการ ป้องกันโรคในระดับที่ต่ำ เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 และการรับรู้ ประโยชน์ของการปฏิบัติตัวในการป้องกันมีความสัมพันธ์กับกับพฤติกรรมการป้องกันในระดับปานกลาง เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และในทุกปัจจัยเป็นไปในทิศทาง เดียวกัน ยกเว้นการรับรู้ ด้านความรู้ อยู่ในระดับต่ำ มีความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางตรงข้าม พฤติกรรม การป้องกันโรคจะมีประสิทธิภาพได้นั้น จำเป็นต้องมีการชี้แจงเพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์ รวมทั้งภาครัฐ เอกชน มหาวิทยาลัย เข้ามามีส่วนร่วมเป็นแกนนำในการขับเคลื่อน โดยการ ปฏิบัติอย่างจริงจังและ ต่อเนื่อง จึงจะสามารถขับเคลื่อน และขยายผลต่อไปได้อย่างยั่งยืน

บงกช โมระสกุล และ พรศิริ พันธสี (2564) ได้ศึกษาความรู้และพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา และวิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้และพฤติกรรมการป้องกันโรค และศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการป้องกันโรค ผลการศึกษาพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยระดับความรู้ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วน

ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการป้องกันอยู่ในระดับดี 2) นักศึกษามีความรู้ และพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ไม่แตกต่างกัน 3) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรค คือ ปัจจัยส่วนบุคคลด้าน จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ด้วยกัน และความรู้เกี่ยวกับโรค

จันทิมา หัวหาญ และพรรณวดี ขำจริง (2564) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมเกี่ยวกับการป้องกันโรค และเพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการป้องกันการแพร่ ระบาดของโรค ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า 1) ประชาชนในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันโรคอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อันดับที่ 1 ประชาชน มีความเข้าใจว่าไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 มีลักษณะเหมือนไวรัสโรคทางเดินหายใจตะวันออก กลางและโรคซาร์ส อันดับที่ 2 อาการของผู้ป่วย โควิด 19 มีลักษณะอาการทั่วไปคล้ายไข้หวัดใหญ่ ได้แก่ มีไข้สูง ไอ หายใจลำบาก และอันดับที่ 3 โรคโควิด 19 สามารถติดต่อกันจากการแพร่กระจายผ่าน การสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ ผ่านทางละอองเสมหะจากการไอ จาม น้ำมูก น้ำลาย และ 2) พฤติกรรมการ ป้องกันการแพร่ระบาดของโรค โควิด 19 ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต มีการป้องกันอยู่ในระดับมาก ที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อันดับที่ 1 ประชาชนมีการใส่หน้ากากอนามัย อันดับที่ 2 การ เปลี่ยนเสื้อผ้าหรือการอาบน้ำทันที เมื่อกลับมาจากข้างนอก และอันดับที่ 3 การเว้นระยะห่าง 1-2 เมตร จากบุคคลอื่น ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เพื่อแนวทางในการปฏิบัติตนในชีวิต ในการป้องกันตนเอง จากการติดเชื้อโรค โควิด 19

สมบัติ พรหมณี (2564) ได้ศึกษาถึงความรู้ เจตคติและพฤติกรรมตามแนวปฏิบัติด้านสาธารณสุข เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานส่งอาหาร (Food Delivery) ใน จังหวัดนครนายก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ เจตคติและพฤติกรรมตามแนวปฏิบัติด้าน สาธารณสุขเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เพื่อเปรียบเทียบความรู้ เจตคติและ พฤติกรรมตามแนวปฏิบัติด้านสาธารณสุขเพื่อป้องกัน การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมตามแนวปฏิบัติด้านสาธารณสุข เพื่อ ป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อ ไวรัสโคโรนา 2019 กับอายุ รายได้ ของพนักงานส่งอาหาร (Food Delivery) ในจังหวัดนครนายก ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่งอาหารมีความรู้ในการป้องกันการแพร่ ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ระดับต่ำและปานกลางเท่ากัน มีเจตคติและพฤติกรรมโดยรวมอยู่ใน ระดับมาก ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการป้องกันการแพร่ระบาดของ เชื้อไวรัส โควิด 2019 รายด้านและโดยรวม พบว่า พนักงานส่งอาหารที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรม แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สถานภาพสมรสต่างกัน มีความรู้ ทักษะ และ พฤติกรรมในการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 รายด้านและโดยรวมแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับการศึกษาต่างกัน มีเจตคติในการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด 2019 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พนักงานส่งอาหารที่มีประสบการณ์การ ทำงานที่ต่างกัน มีความรู้ เจตคติและพฤติกรรมในการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด 2019 โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง

ความรู้ เจตคติ พฤติกรรมในการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 กับอายุ รายได้ ของพนักงานส่งอาหาร พบว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางบวก กับรายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อายุมีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ความรู้มีความสัมพันธ์กับ ทศนคติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และทศนคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

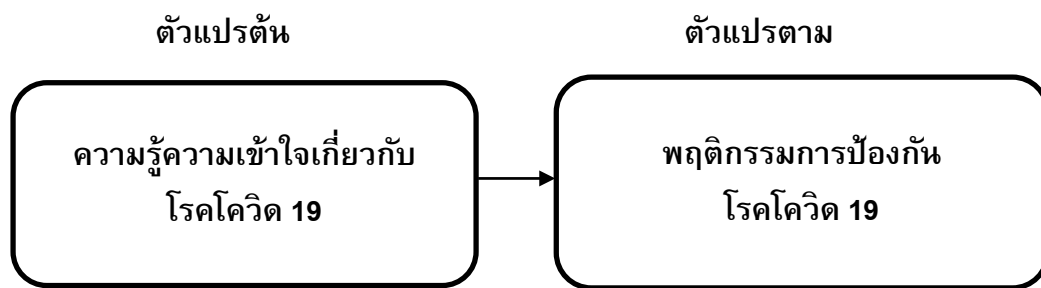
อภิชาติ อินทเจริญ (2564) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคองหงส์ จังหวัดสงขลา การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัส โคโรนา 2019 ของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคองหงส์ จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันโรคอยู่ในระดับดี ส่วนปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุสถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ รายได้ต่อเดือน ความรู้ การรับรู้โอกาสเสี่ยงเกิดโรค การรับรู้ ความรุนแรงของโรค และการได้รับข้อมูลข่าวสารสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการป้องกันโรค ได้ร้อยละ 31.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคมามากที่สุด คือ การรับรู้ความรุนแรงของโรค ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบ วางแผน และจัดกิจกรรมที่เหมาะสม และสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตของประชาชนในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรค ได้แก่ การจัดตั้งกลุ่มหรือเครือข่ายออนไลน์ สำหรับให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงของโรค เพื่อให้ประชาชนเกิดความตระหนักและนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อป้องกันตนเอง

ธานี กล่อมใจ จรรยา แก้วใจบุญ และ ทักษิภา ชัชวรัตน์ (2563) ได้ศึกษาถึงความรู้และพฤติกรรมของประชาชนเรื่องการป้องกันตนเอง จากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา สายพันธุ์ใหม่ 2019 ผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อ และพบว่าประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างตอบไม่ถูกต้องมากที่สุด ได้แก่ โรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เป็นการติดเชื้อไวรัสตระกูลเดียวกับ ซาร์ส และเมอร์ส ทำให้มีความรุนแรงมาก เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID 19) มีระยะฟักตัว 3 - 14 วัน โรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID 19) สามารถแพร่เชื้อจากคนสู่คนได้ และสามารถแพร่เชื้อได้ทันทีแม้ไม่มีอาการ ส่วนการป้องกันโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนน้อย คือ การล้างมือด้วยเจลแอลกอฮอล์ 70% เมื่อต้องออกไปที่สาธารณะ ล้างมือทำความสะอาดด้วยสบู่ทุกครั้งหลังสัมผัสเงินเหรียญหรือธนบัตร ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 จากการศึกษา พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ และมีพฤติกรรมการป้องกันโรคในระดับมาก แต่ยังพบรายข้อที่มีค่าคะแนนต่ำ ซึ่งอาจส่งผลให้มีการแพร่กระจายของโรคได้ จึงควรมีการสร้างความตระหนักแก่ประชาชนในการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการแพร่กระจายของโรค

กาญจนา ปัญญาธร (2564) ได้ศึกษาความรู้ ความเชื่อด้านสุขภาพและพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด19 ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านตำบลเขียงพิณ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ผลการวิจัยพบว่า 1) ความรู้เกี่ยวกับโรคโควิด19 กลุ่มตัวอย่างร้อยละ61.2 มีความรู้ระดับปานกลาง

รองลงมาคือระดับน้อยร้อยละ 28.3 และมีความรู้ระดับดีเพียงร้อยละ 10.5 2) การรับรู้ความเชื่อด้านสุขภาพ ร้อยละ 38.50 คิดว่าตนเองมีความเสี่ยงต่อการเกิดโรคโควิด 19 ระดับปานกลางและร้อยละ 91.50 กลัวการติดโรค ภาพรวมการรับรู้ความเชื่อด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคโควิด 19 อยู่ในระดับมาก และ 3) การป้องกันโรค โควิด 19 ภาพรวมมีการปฏิบัติในระดับมาก โดยมีการปฏิบัติมากตามลำดับ คือ การปฏิบัติบทบาทของ อสม. การเว้นระยะห่างทางสังคม และการดูแล สุขวิทยาส่วนบุคคล จากผลการวิจัยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรพิจารณาจัดกิจกรรมพัฒนาความรู้เกี่ยวกับโรคโควิด 19 แก่อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ส่งเสริมการรับรู้ความเชื่อด้านสุขภาพเพื่อลดความเสี่ยงและความกลัวการเกิดโรค พัฒนาพฤติกรรมสุขภาพเป็นแบบอย่างในการดูแลตนเองแก่ประชาชนและปฏิบัติตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านอย่างมีประสิทธิภาพ

กรอบแนวคิด และตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน และปัจจัยที่ส่งผลต่อการซื้อแบตเตอรี่รถยนต์หนึ่งส่วนบุคคลของผู้บริโภคในจังหวัดเชียงราย มี 4 ด้าน คือ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านการส่งเสริมการตลาด

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการซื้อแบตเตอรี่รถยนต์หนึ่งส่วนบุคคลของผู้บริโภคในจังหวัดเชียงราย ประกอบด้วยยี่ห้อแบตเตอรี่ ประเภทแบตเตอรี่ การดูแลรักษาและการตรวจเช็ค ความถี่ในการเปลี่ยนแบตเตอรี่ ความถี่ในการซื้อแบตเตอรี่ และค่าใช้จ่ายในการซื้อต่อครั้ง

สมมติฐานของการวิจัย

ความรู้ความเข้าใจการป้องกันโรคโควิด 19 ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) ประชากรในการศึกษา คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 สุ่มตัวอย่างโดยอาศัยทฤษฎี Probability Random Sampling ทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยคำนวณสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ตามพื้นที่

เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบถามมี 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเป็นแบบสำรวจที่มีลักษณะเป็นรายการในการเลือกตอบ (Check list) จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคโควิด 19 จำนวน 20 ข้อ ลักษณะคำถามให้เลือกตอบ 3 ตัวเลือก คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิด และไม่ทราบ ได้ 0 คะแนน

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 จำนวน 25 ข้อ ในตอนนี้เป็นแบบตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติเป็นส่วนมาก ปฏิบัติเป็นบางครั้ง ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย และไม่เคยปฏิบัติ เรียง 5 4 3 2 และ 1 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะในการป้องกันโรคโควิด 19 ลักษณะของคำถามเป็นแบบปลายเปิด ซึ่งให้ผู้ตอบสามารถตอบได้อย่างเสรี จำนวน 1 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ได้ทำการส่งแบบสอบถามให้แก่ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะ นำผลมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.97 แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.89 ถือว่าใช้ได้

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับมา แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการสอบถามไปวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

วิธีวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อนำเสนอข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ซึ่งประกอบด้วยแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ (Frequency and Percentage)

2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคโควิด 19 แบ่งเกณฑ์เป็น 3 ระดับ ดังนี้คือ มีความรู้ดี 0.81 – 1.00 มีความรู้ปานกลาง 0.60 – 0.80 และมีความรู้ต่ำมีคะแนนน้อยกว่า 0.6

3. ข้อมูลพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ใช้สถิติค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) เกณฑ์ในการวัดค่าเฉลี่ยในการแปลผล แบ่งเป็น 5 ชั้น ดังนี้

4.51 – 5.00	ปฏิบัติเป็นประจำ
3.51 – 4.50	ปฏิบัติเป็นส่วนมาก
2.51 – 3.50	ปฏิบัติเป็นบางครั้ง
1.51 – 2.50	ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย

4. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้ความเข้าใจกับพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 โดยใช้สถิติ Anova กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.5

5. ข้อเสนอแนะในการป้องกันโรคโควิด 19 โดยการวิเคราะห์เนื้อหาแล้วนำมาคำนวณหา ค่าความถี่ (Frequency)

สรุปผลการวิจัย

1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย โดยภาพรวมมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 0.78$) สำหรับ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ หลังจากไอ จามแล้ว ควรล้างมือให้สะอาดทุกครั้งด้วยสบู่หรือแอลกอฮอล์ เจล เพื่อกำจัดเชื้อโรคไม่ให้แพร่กระจาย ตอบถูกทั้งหมด รองลงมาได้แก่ 1) อาการทั่วไปของโรคโควิด 19 ที่พบมากที่สุดคือ ไข้ เหนื่อยล้า และไอแห้ง ๆ ผู้ป่วยบางรายอาจมีอาการปวดเมื่อย คัดจมูก น้ำมูก ไหล เจ็บคอ และท้องเสียร่วมด้วย 2) กรณีที่มีมือเปื้อนสารคัดหลั่งจากผู้ป่วย เช่น น้ำลาย น้ำมูก เสมหะ ควรล้างมือด้วยแอลกอฮอล์เจล และ 3) หากบุคคลในครอบครัวกลับมาจากพื้นที่ระบาด ควรอยู่ห่างกัน ไม่น้อยกว่า 2 เมตรหรือ 2 ช่วงแขน และควรสวมหน้ากากอนามัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ส่วนความรู้ในเรื่องผู้ ติดเชื้อโควิด 19 จะเริ่มแพร่เชื้อทำให้คนอื่นติดได้เมื่อเริ่มมีอาการไข้แล้ว มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด

2. พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย พบว่า พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย โดยภาพรวมมีพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 มีการปฏิบัติเป็นส่วนมาก สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง ที่สุดได้แก่ ไม่ใช่ของใช้ร่วมกับผู้อื่น เช่น ผ้าเช็ดมือ แก้วน้ำ และหลอดดูดน้ำ เป็นต้น รองลงมาได้แก่ เมื่อ หน้ากากอนามัยที่ใส่อยู่เกิดความชื้น ได้ถอดออกและใส่หน้ากากอนามัยอันใหม่ ส่วนพฤติกรรมในเรื่อง เมื่อรู้สึกว่าจะไอ จาม แล้วไม่มีทิชชู จะใช้มุมข้อศอกปิดปาก และจมูกตนเองก่อนไอ หรือจามทุกครั้ง มี ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด

3. การทดสอบสมมติฐานการวิจัย พบว่า ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจการป้องกันโรคโค วิด 19 ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย ได้ค่า P-value เท่ากับ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า ความรู้ ความเข้าใจการป้องกันโรคโควิด 19 ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบล ดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย อย่างนัยสำคัญทางสถิติ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. ข้อเสนอแนะในการป้องกันโรคโควิด 19 คือ 1) ควรมีการแจกหน้ากากอนามัย ชุดตรวจ ATK รวมไปถึงเจลแอลกอฮอล์ ให้แต่ละครอบครัวเป็นรายเดือนเดือน เนื่องจากเป็นรายจ่ายที่ค่อนข้าง สิ้นเปลือง 2) ทุกคนในชุมชนควรมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคโควิด 19 โดยต้องปฏิบัติตัวตามคำแนะนำ ของหน่วยงานราชการหรือกระทรวงสาธารณสุขอย่างเคร่งครัด ทั้งคนที่ป่วย และไม่ป่วย จากโรคโควิด 19 และ 3) ควรเฝ้าติดตามข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์โควิด 19 ภายในชุมชน ภายในจังหวัด รวมไปถึง ระดับประเทศ เป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อแนวทางในการปฏิบัติตัวในการป้องกันโรค โควิด 19

การอภิปรายผล

1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย โดยภาพรวมมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาของ สมบัติ พรหมณี (2564) ได้ศึกษาถึงความรู้ เจตคติและพฤติกรรมตามแนวปฏิบัติด้าน สาธารณสุข เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานส่งอาหาร (Food Delivery) ในจังหวัดนครนายก ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่งอาหารมีความรู้ในการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ปานกลาง และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ กาญจนา ปัญญาธร (2564) ได้ศึกษาความรู้ ความเชื่อด้านสุขภาพและพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด19 ของอาสาสมัคร สาธารณสุขประจำหมู่บ้านตำบลเชียงพิณ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ผลการศึกษาพบว่า ความรู้เกี่ยวกับโรคโควิด19 กลุ่มตัวอย่างร้อยละ61.2 มีความรู้ระดับปานกลาง แต่แตกต่างกับการศึกษาของ นาริมาห์ แวปุเตะ และคณะ (2564) ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมการป้องกันโรคจากไวรัสโคโรนา 2019 ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามากกว่าร้อยละ 80 มีความรู้เกี่ยวกับ โรคไวรัสโคโรนา 2019 ในระดับที่ดี แตกต่างกับการศึกษาของ จันทิมา ห้าวหาญ และพรรณวดี ขำจริง (2564) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด 19 (โควิด 19) ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด 19 อยู่ในระดับมาก ในการศึกษาครั้งนี้สำหรับข้อที่ตอบถูกมากที่สุด (ถูก ทั้งหมด) ได้แก่ หลังจากไอ จามแล้ว ควรรีบล้างมือให้สะอาดทุกครั้งด้วยสบู่หรือแอลกอฮอล์เจล เพื่อ กำจัดเชื้อโรคไม่ให้แพร่กระจาย อาจเนื่องมาจากทุกหน่วยงานได้มีการประชาสัมพันธ์ในเรื่องดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดี

2. พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย พบว่า พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย โดยภาพรวมมีพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 มีการปฏิบัติเป็นส่วนมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ กาญจนา ปัญญาธร (2564) ได้ศึกษาความรู้ ความเชื่อด้านสุขภาพและพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านตำบลเชียงพิณ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมการป้องกันโรค โควิด19 ภาพรวมมีการปฏิบัติในระดับมาก และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ อภิวดี อินทเจริญ (2564) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคองหงส์ จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 อยู่ในระดับดี และเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการศึกษาของ จันทิมา ห้าวหาญ และพรรณวดี ขำจริง (2564) ได้ศึกษาความรู้ความ เข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด 19 (โควิด 19) ของประชาชนในจังหวัด ภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ของประชาชนในจังหวัด ภูเก็ต มีการป้องกันอยู่ในระดับมากที่สุด ในการศึกษาครั้งนี้เรื่องที่ประชาชนมีการปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่

การใช้ของใช้ร่วมกับผู้อื่น เช่น ผ้าเช็ดมือ แก้วน้ำ และหลอดดูดน้ำ เป็นต้น อาจเป็นเพราะประชาชน เห็นว่าการกระทำดังกล่าวอาจเป็นสาเหตุให้ติดเชื้อโรคโควิด 19 ได้ จึงมีระดับการป้องกันเป็นอย่างดี

3. การทดสอบสมมติฐานการวิจัย พบว่า ความรู้ความเข้าใจการป้องกันโรคโควิด 19 ส่งผลต่อ พฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย อย่าง นัยสำคัญทางสถิติ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เป็นไปตามแนวคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ซึ่ง พรณี สวนเพลง (2552 หน้า 15) กล่าวว่าไว้ว่า ความรู้ หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษา การเรียน การค้นคว้า ประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติ และทักษะความเข้าใจ สารสนเทศที่ได้รับจาก ประสบการณ์ สภาพแวดล้อมที่สามารถสื่อสารและแบ่งปันกันได้ และการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ใน การตัดสินใจ การแก้ปัญหาต่างๆ ความรู้มี 2 ประเภท คือ ความรู้ที่ฝังอยู่ในคนซึ่งเป็นความรู้ที่ได้จาก ประสบการณ์ ประสบการณ์ หรือสัญชาตญาณ เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการศึกษาของ บงกช โมระสกุล และ พรศิริ พันธสี (2564) ได้ศึกษาความรู้และพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา และวิทยาลัยเซนต์หลุยส์ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการ ป้องกันโรคโควิด 19 ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับโรคโควิด 19

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. บุคลากรทางด้านสาธารณสุข ควรนำกระบวนการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ไปใช้ในการ ป้องกันโรคโควิด 19 ในพื้นที่อื่น อาจจัดกิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับโรค และพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพของ ประชาชนเพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดีในการดำเนินงาน

2. บุคลากรทางด้านสาธารณสุข ควรนำกระบวนการมีส่วนร่วมของคนชุมชน ไปใช้ในการป้องกัน โรคอื่นๆ หรือโรคอุบัติใหม่ที่เกิดขึ้นในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการปฏิบัติบทบาทของแกนนำชุมชนในการป้องกันโรคโควิด 19 ในพื้นที่ตำบล ดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

2. ควรมีการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย ในการป้องกันโรคโควิด 19

3. ควรมีการศึกษาปัญหาในการป้องกันโรคโควิด 19 ของประชาชนในพื้นที่ตำบลดอยลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

เอกสารอ้างอิง

กรมควบคุมโรค. (2564). *สถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)*. ค้นเมื่อ 29 เมษายน 2564, จาก <https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/file>.

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2564). *New Normal กับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลง*. สืบค้นเมื่อ 25 เมษายน 2564, จาก <https://dsp.dip.go.th/th/category>

- กาญจนา ปัญญาธร. (2564). ความรู้ ความเชื่อด้านสุขภาพและพฤติกรรมกำบังกันโรคโควิด19 ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านตำบลเชียงพิณ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชธานี.
- จันทิมา หัวหาญ และพรรณวดี ขำจริง. (2563). ความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมกำบังกันโรคโควิด-19 (โควิด-19). การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ 11 “Community-led Social Innovation in the Era of Global Changes amidst Covid-19 Crisis : นวัตกรรมทางสังคมของชุมชนในยุคของการเปลี่ยนแปลงโลกท่ามกลางวิกฤตโควิด-19” 19 กุมภาพันธ์ 2564 วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้.
- ฐานเศรษฐกิจ. (2563). สข.แถลงพบนักท่องเที่ยวจีนติดเชื้อไวรัสโคโรนารายแรกในไทย. ค้นเมื่อ 29 เมษายน 2564, จาก <https://www.thansettakij.com/content/418730>.
- ธานี กล่อมใจ จรรยา แก้วใจบุญ และ ทักษิภา ชัชวรัตน์. (2563). ความรู้และพฤติกรรมของประชาชนเรื่องการกำบังกันตนเอง จากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา สายพันธุ์ใหม่ 2019. รายงานการวิจัย. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี.
- นาริมาห์ แวปุเตะ และคณะ. (2564). พฤติกรรมกำบังกันโรคจากไวรัสโคโรนา 2019 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- บงกช โมระสกุล และ พรศิริ พันธสี. (2564). ความรู้และพฤติกรรมกำบังกันโรคโควิด-19 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา และวิทยาลัยเซนต์หลุยส์. วารสารศูนย์อนามัยที่ 9 ปีที่ 15 ฉบับที่ 37 พฤษภาคม-สิงหาคม 2564.
- วิจัยกรุงศรี. (2563). พลิกโฉมธุรกิจหลังวิกฤตโควิด-19. ค้นเมื่อวันที่ 28 เมษายน 2565, จาก <https://thaipublica.org/2020/07/krungsri-research-covid-megatrends-disrupting-life-business/>.
- สมบัติ พรหมณี. (2564). ความรู้เจตคติและพฤติกรรมตามแนวปฏิบัติด้านสาธารณสุข เพื่อกำบังกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของพนักงานส่งอาหาร (Food Delivery) ในจังหวัดนครนายก. รายงานการวิจัย. กลุ่มงานอนามัยสิ่งแวดล้อมและอาชีวอนามัย สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครนายก, นครนายก.
- อภิชาติ อินทเจริญ. (2564). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกำบังกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคอหงส์ จังหวัดสงขลา. สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.